

* * *

Zopet je prišel vseh mrtvih dan. — Vse je hitelo na pokopališče in tudi jaz sem odšel. Slučajno sem prišel blizu groba, kjer je stala lani mlada, žalostna vdova, katera se mi je tako smilila. Da, tudi letos je stala tam, vendar kako izpremenjena! Lep obrazek ji je pokri-

vala lahka rudečica, okolo malih ustnic se je gibal smehljaj, in mirno je slonela ob roki drugega moža. — »Oj ženske solze«, vskliknil sem, »kdo bi vam verjel!«

Odšel sem dalje tje med siromake. Spomnil sem se groba siromakove žene in poiskal sem ga. O kako osamljen je bil letos ta grob! Saj je bil lani pri

Karlolov most v Pragi; deloma porušen v povodni dné 4. septembra t. l.

njem mož in pa troje malih otrôk! Kaj jo je tudi on že pozabil? — Ne, ne! Stara ženica tam blizu popravlja joča nekatere lučice, pové mi vse. Ta mi pokaže nov grob poleg ubornega križa, s popolnoma enakim križem. Tu je pokopan mož. Ne, ni pozabil svoje žene, le preselil se je z enim otročičem svojim tje k njej v boljšo večnost. Druga dva pa so vzeli ljudje v razna kraja.

Zaplakalo mi je srce v prsih in spomnil sem se tedaj:

»Vas, zabljene grobovi,
Kjer križ ne kamen ne stoji,
Ki niste venčani s cvetóvi,
Kjer luč nobéna ne hrli.« —

—è.

VII. Trpka usoda.

»Mati, koliko je že ura?« oglasi se drhtajoč dekliški glas. »Oh, kako sem lačna! Bratca še ni od nikoder; zdi se